

себе си стареца, че и да не почерняшъ чужди домъ.

И пакъ спре погледъ на Павла, като да се увѣри, че това е негово рожденно чедо.

— Не, не е той! — се увѣряваше стареца. Това е дяволъ отъ пкъъла.

Никола Мждреца не можеше да повѣрва, че отъ негова домъ ще излѣзе такова изчадие.

Ала колкото повече се вглеждаше то виждаше своя ликъ на младини. Сжщия образъ както се помни, кога бѣше въ най-голѣмата си сила.

— Господи, на неговата пора какво бѣзъ азъ? — си спомни стареца.

И презъ паметъта му минаха редица спомени.

. . . На неговитѣ години хората ме сочаха съ прѣстъ въ село.